

ment tergiversats, per demostrar que el leader regionalista ha dit coses contraries a la religió.

Un company nostre, va cotejar els textos, veient-se de set hores lluny la mala fé. El diari carlí de Girona no ha rectificat encara. Calúmnia que algom queda.

El setmanari jaumí que aquí patim parlà en un fogós article de la suposada supressió de la assignatura de Religió en els Instituts. Posteriorment el Sr. Rodés, Ministre d'Instrucció Pública, donà explicacions públicament, sobre l'alcanç de la seva circular que no era més que el compliment d'un tràmit, emanat de disposicions de l'anterior ministre d'Instrucció Pública. Ha publicat això el setmanari jaumí?

No hi ha cavallerositat que hi valgui quan es tracta de denigrar lo que ells odien.

El Sr. Llosas podia seguir múltiples camins per a mantenir el seu prestigi polític.

Lo millor que podia fer era assistir a l'Assemblea, en lo qual, segons s'ha vist després, no exposava la més petita part del seu catolicisme, però adhuc que així hagués estat, té prou braó i vèrbola per haver-se oposat a tota tendència sectària i merèixer la corona dels herois.

Podia haver-se posat, abans de l'Assemblea, en contacte amb les persones que representen la opinió del districte i obrar en conseqüència.

Podia haver deixat d'assistir a l'Assemblea, per escrupols religiosos, patriòtics, o per altres causes, però tinguent coneixement de lo que feia, i al retornar a aquí no amagar-se com si temés que una veu potent li demanés: qué has fet de la teva investidura?, sinó com a primer acte rendir comptes als seus electors, diguent amb sinceritat els motius del seu obrar. A un home sincer, fàcilment se li perdonen les seves faltes.

Però lo que podia fer, és lo que va fer. No complir els deures patriòtics que li imposava la representació del districte, donant com a explicació, segons els cassos, el sectarisme de l'Assemblea, en altres el no haver jurat el càrrec de valent, i en altres la prohibició del seu quefe polític.

Un dels arguments a que s'apel·la més per a sumar simpaties a la candidatura del senyor Llosas es el de que a n'aquest se li arreballa desapiadadament el càrrec de diputat, sense més ni més.

I aixó no és cert, perquè fou el propi senyor Llosas qui es sortí del càrrec, abandonant-lo, quan veié que sa conducta respecte a la Assemblea de Parlamentaris estigué en oposició amb la voluntat de la majoria del districte.

Es precís reproduir el text de la carta en que anuncià el senyor Llosas la decisió de deixar el càrrec de diputat. Aquesta carta contradiu en absolut l'argument al·ludit; vegi's sinó:

«Sr.....

El fet d'aver-me abstingut de concórrer a la Assemblea del 19, en compliment d'un inexcusable deure de disciplina i llealtat polítiques, conforme vaig comunicar oportunament al Sr. d'Abadal, me col·loca a una situació mes que difícil, impossible, des del moment en que han expressat la seva adhesió a aquell important acte un gran sector del tradicionalisme català i valencià nombrosos electors meus i molts ajuntaments del districte d'Olot manifestant un evident estat d'opinió del que és impossible dubtar.

En tals circumstancies un elemental sentiment de delicadesa, m'obliga a presentar la renúncia del meu càrrec de Diputat a Corts per Olot, que ja fins en tràmit, i m'en vaig a l'ostracisme amb la consciencia tranquila, puix tots compendran que si un deure de disciplina m'obligà a sustroure'm de l'Assemblea, altres consideracions no menys altes m'obliguen a deixar la representació del meu estimat districte, que trovarà sempre en mi al seu agrait i fervent servidor.

P. Llosas Badia

Sta. Maria del Col·lell, 22 Juliol de 1917»

¿Es culpa dels regionalistes i de son candidat Dr. Fàbregas, que posteriorment el senyor Llosas es repensés, es desdís de sa anterior decisió i es tornés a presentar?